

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 427/2017
01.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Миловановића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 1К 11273/10 од 30.09.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1666/16 од 26.01.2017. године, у седници већа одржаној 01.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Миловановића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 1К 11273/10 од 30.09.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1666/16 од 26.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 1К 11273/10 од 30.09.2016. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, која казна ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, уз електронски надзор, осим у случајевима прописаним законом који одређује извршење кривичних санкција. Истовремено је окривљени осуђен и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у наведеном року, одређено је да ће суд новчану казну заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Пресудом је окривљени обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду 25.255,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је пресудом обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене

пресуде. Истом пресудом, окривљена ББ, оглашена је кривом због извршења кривичног дела пореска утаја у помагању из члана 229. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, за које јој је изречена условна осуда, којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од 5 (пет) година, рачунајући од дана правоснажности наведене пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљена је поред тога, осуђена и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, за коју је одређено да ју је дужна платити у року од три месеца, рачунајући од дана правоснажности наведене пресуде, а уколико не плати новчану казну у наведеном року, одређено је да ће суд новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 25.255,00 динара, у року од 15 дана од дана правоснажности наведене пресуде, као и да на име судског паушала плати суду износ од 20.000,00 динара. Поред тога, наведеном пресудом је на основу члана 422. тачка 3) ЗКП према окривљеном АА, одбијена оптужба да је извршио кривично дело неосновано исказивање износа за повраћај пореза и порески кредит из члана 173а Закона о пореском поступку и пореској администрацији и у том делу је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1666/16 од 26.01.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Слободана Миловановића, а пресуда Трећег основног суда у Београду 1К 11273/10 од 30.09.2016. године, је потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Слободан Миловановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правоснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да изрека побијане правоснажне пресуде не садржи сва законска обележја кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим, јер у изреци није наведено да ли је окривљени АА продајом робе у наведеној вредности другим купцима без евидентирања, остварио за себе лично као власник привредног друштва било какав приход, а што је према наводима захтева битно обележје предметног

кривичног дела . Стога, како је према ставу браниоца, реч о објективном обележју кривичног дела пореска утаја, то недостатак овог елемента у чињеничном опису изреке правноснажне пресуде представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Уз то, бранилац у захтеву указује и да је одговорност окривљене ББ као помагача, акцесорне природе, те да се све што је наведено у односу на окривљеног АА, односи и на окривљену ББ.

Изнетим наводима, иако бранилац окривљеног означава повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по оцени овог суда, исти указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 229. Кривичног законика, прописано је да ко у намери да потпуно или делимично избегне плаћање пореза, доприноса или других прописаних дажбина, даје лажне податке о законито стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама, које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза, или ко у истој намери, у случају обавезне пријаве, не пријави законито стечени приход, односно предмете или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза, или ко у истој намери на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 150.000,00 динара, казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном, док је ставом 3. наведеног члана, прописано да ако износ обавезе из става 1. тог члана, чије се плаћање избегава, прелази 7.500.000,00 динара, учинилац ће се казнити затвором од две до десет година и новчаном казном.

Одредбом члана 35. Кривичног законика, прописано је да ко другом са умишљајем помогне у извршењу кривичног дела, казниће се казном прописаном за то кривично дело или ублаженом казном.

Из изреке побијане правноснажне пресуде произилази да су критичном приликом, окривљени АА и ББ, при чему су могли да схвате значај свог дела и могли да управљају својим поступцима, окривљени АА као власник и директор привредног друштва „ВВ“ из ..., улица ..., у намери да у потпуности избегне плаћање пореза по одбитку на приходе од капитала, дао лажне податке о чињеницама које су од утицаја на утврђивање ове обавезе, на тај начин што је у пословним књигама предузећа, лажно приказао продају разне прехранбене робе другим привредним друштвима: „ГГ“, „ДД“ и „ЂЂ“, у вредности од 78.872.802,00 динара, коју робу је продао другим купцима без евидентирања, на који приход супротно члановима 61, 63, 99. и 101. Закона о порезу на доходак грађана, није обрачунао и надлежном пореском органу доставио пореске пријаве и платио порез на приход од капитала, у укупном износу од 15.774.560,40 динара, у чему му је умишљајно помогла окривљена ББ, тако што је референту набавке и продаје робе предузећа „ВВ“ ЕЕ, дала податке о наведеним привредним друштвима и врсти и количини робе коју ће им ова фактурисати, иако је знала да роба није продата тим друштвима, при чему су били свесни свог дела и хтели његово извршење и били свесни његове забрањености, дакле поступали у урачунљивом стању и са умишљајем.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим и осуђен, односно јасно произилази да је исти, критичном приликом на описани начин предузео радње извршења наведеног кривичног дела, јер је у намери да у потпуности избегне плаћање пореза по одбитку на приходе од капитала, дао лажне податке о чињеницама које су од утицаја на утврђивање ове обавезе, на начин ближе описан у изреци наведене пресуде, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 7.500.000,00 динара. Такође, по налажењу овог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе и сва субјективна и објективна бића кривичног дела из члана 229. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, за које је окривљена ББ оглашена кривом и осуђена, односно јасно произилази да је иста, критичном приликом на описани начин предузела радње извршења наведеног кривичног дела, јер је умишљајно помогла окривљеном АА да изврши кривично дело из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ.

Због наведеног, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљених АА и ББ, указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде на основу члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић